

[Kjær.]

Jensen i sine sidste Bemærkninger, at jeg skulde have udtalt en vis Forundring over, at Dele af Arbejdsmandsgruppen og Sæsonarbejderne ikke havde Ferie. Nej, jeg har netop ikke udtalt Forundring derover; jeg har fundet det ganske naturligt ud fra de Grunde, jeg nævnte i mit første Indlæg.

Endelig siger det ærede Medlem, at andre Landes Rigsdage har vedtaget Ferieordninger. Jeg maa jo give det ærede Medlem Hr. Skjerbæk Ret i den Betragtning, at de Ferieordninger, man dér har gennemført, paa ingen Maade er saa vidtgaaende som den, man her er i Færd med at vedtage. Man har, saa vidt jeg erindrer, alle Vegne en Bestemmelse om, at der skal være en vis Ansættelsestid, for at man kan faa Ferie. Jeg maa sige, at havde man indført det her, vilde man dermed ganske have ændret Forslagets Karakter.

Det ærede Medlem Hr. Nøhr siger, at afgørende for Venstre skulde være den Betragtning, jeg har fremført i en Sidebemærkning under første Behandling, som gik ud paa, at Arbejderne kommer til at yde mindre Arbejde for samme Løn. Altsaa, det ærede Medlem vil ganske aabenbart gøre det hele til et Pengespørgsmaal for os. Det forekomeer mig at være en lille bitte Smule af en Tilsnigelse, i alt Fald er det ikke rigtigt. Jeg har baade ved første Behandling og i Dag ved anden Behandling nævnt, at det vilde betyde en meget stor Udgift, og der er, saa vidt jeg har forstaaet, ikke nogen, der paa nogen Maade har bestridt dette, heller ikke nogen, der har bestridt de Tal, jeg i den Anledning har nævnt. Men jeg skal gerne her sige, at dette med det økonomiske ikke for os er det ene afgørende. Naturligvis tager vi ogsaa det i Betragtning. Afgørende for os er ikke mindst dette, at man her griber ind i Forhold, som er Staten uvedkommende, Forhold, der efter vor Opfattelse er i en god Gænge, og griber ind paa en Maade, som maa forekomme os aabenbart urimelig, fordi man ikke kan tage de Hensyn, som efter vor Mening bør tages baade til Bæreevne og til Fagenes almindelige Forhold.

Skjerbæk: Jeg vil gerne fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af det, der er kommet frem under Forhandlingen.

Jeg skal begynde med det ærede Medlem Hr. Nøhrs Udtalelse om, at 4 Maaneders Regelen, saaledes som den er foreslaaet fra vor Side, strider imod den overenskomstmæssige Udbygning af Feriesystemet. Jeg

vil dertil sige, at den Omstændighed, at det i en Lov siges, at man skal have haft Arbejde i samme Virksomhed i en Periode af 4 Maaneder, før man har en lov hjemlet Ret til Ferie, slet ikke behøver at influere paa; at man ved frivillige Overenskomster laver andre Ordninger. Det, der er det værdifulde ved de frivillige Overenskomster, er netop, at man dér kan tage de særlige Hensyn, som det enkelte Fags Forhold tilliger. Vi har i det Materiale, som er forelagt Udvalget, faaet Oplysning f. Eks. om Forholdene inden for Tekstilfagene, hvor man har knyttet Feriegodtgørelsen som et Tillæg til selve den fastsatte Lønning, saaledes at man kan sige, at for hver Dag, man har arbejdet, har man en ganske lille Sum til overs, og disse Summer lægges sammen og udbetales, naar Aaret er gaaet, uanset om vedkommende Arbejder har arbejdet i samme eller i flere Virksomheder. Naar vi har udformet 4 Maaneders Regelen i vore Ændringsforslag, er det ud fra det Synspunkt, at der er Forskel paa, hvad man bør sikre fra Statens Side ved en Lov, og hvad man ad Overenskomsternes Vej kan naa til.

Her maa jeg maaske have Lov til at hæfte mig et Øjeblik ved de Ord, den ærede Ordfører brugte: at Fagforbundenes Stilling til Feriespørgsmaalet havde været ad Overbevisningens Vej at naa til en Løsning. Det var for mig nogle særdeles smukke og gode Ord. Jeg kunde i denne Forbindelse fristes til, om jeg saa maa sige, at rose netop Overenskomsternes Vej, og maaske føje til, at nu forlader Organisationerne netop denne Vej og tyer ind under Statens Favntag, eller hvad man nu vil kalde det.

Der bliver nu engang Forskel paa det, man taler sig til Rette om, og det, man fastsætter ved et Lovbud. Jeg tror, at selv om man vilde vedtage Lovforslaget med de Indskrænkninger, vi har foreslaaet, vilde en saadan Lov ganske af sig selv virke til at faa de frivillige Ferieoverenskomster til at udvikle sig i Retning af Lovens Princip. Derfor mener vi ogsaa, at det, vi har foreslaaet, betegner et betydeligt Fremskridt. Den Tid, der er Tale om, før man kan opnaa Ferie, er jo kortere end mange andre Steder, og der er Tale om længere Ferie end baade i Konventionsudkastene og andre Steder. Men det er altsaa desværre ikke lykkedes at naa til nogen Overenskomst paa dette Punkt. Jeg vil haabe, at der i det andet høje Ting maatte være visse Muligheder for at lempe nogle af de Regler, som vi har fundet mindst gavnlige, jeg tænker dér særlig paa Udformningen af § 4, i Retning af at give noget mere smidige Regler for